

Sygn. akt III Cz 736/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący – Sędzia: SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędziowie: SO Tomasz Pawlik

SO Artur Żymełka

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2018 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku wierzyciela B. Z. (Zdyb)

przeciwko dłużnikowi Przedsiębiorstwu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

o wykonanie czynności

na skutek zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 8 grudnia 2017 r., sygn. akt II Co 45/17

postanawia:

oddalić zażalenie

SSO Artur Żymełka SSO Leszek Dąbek SSO Tomasz Pawlik

Sygn. akt III Cz 736/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku w postanowieniu z dnia 8 12 2017r. umocował wierzyciela B. Z. do wykonania tymczasowo na koszt dłużnika Przedsiębiorstwa (...) Spółki z o. o. w R. obowiązku wynikającego

z przedłożonego przez wierzyciela tytułu wykonawczego poprzez „usunięcia należącej do niego infrastruktury wodociągowej” posadowionej na nieruchomości wierzyciela oraz przyznał wierzycielowi od dłużnika zaliczkę na poczet wykonania tych czynności w kwocie 15.000zł.

W uzasadnieniu postanowienia stwierdził, że w odpowiedzi na wniosek dłużnik twierdził, że „szacuje, iż przeprowadzenie robót spowoduje koszt w wysokości około 50.000zł”, przez co przyznana wierzycielowi suma nie jest wygórowana oraz podkreślił, że jest to tylko zaliczka, która zostanie rozliczona po zakończeniu postępowania,

a ewentualna nadwyżka zostanie zwrócona dłużnikowi, gdyby zaś w toku postępowania okazało się, że przyznana kwota okaże się niewystarczająca, to wierzyciel będzie mógł domagać się jej podwyższenia.

Orzeczenie zaskarżył **dłużnik Przedsiębiorstwo (...) Spółka z o. o. w R.**, który wnosił o jego zmianę przez oddalenie wniosku

oraz zasądzenie na jego rzecz od wierzyciela zwrotu kosztów postępowania.

Zarzucał, że popełniono błąd przyjmując, „iż istnieją przesłanki do udzielenia wierzycielowi umocowania do wykonania zastępczego i przyznania mu kwoty 15.000zł w sytuacji, gdy usunięcie spornego wodociągu z nieruchomości jest bezprzedmiotowe wobec jego wyłączenia z eksploatacji i faktycznej nieuciążliwości dla właściciela oraz bezpodstawne przyjęcie żądanej przez wierzyciela kwoty za uzasadnioną”.

W uzasadnieniu zażalenia podnosił, że nieczynny wodociąg nie funkcjonuje w „obrocie geodezyjnym (nie jest oznaczony na mapach geodezyjnych) oraz w żaden sposób nie ogranicza wierzyciela w korzystaniu z nieruchomości (np. w jej zabudowie czy też przy jej przekopywaniu). Wierzyciel w żaden sposób nie uprawdopodobnił kosztów jego usunięcia, które będą znacznie niższe od przyznanej mu zaliczki.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

W doktrynie oraz w judykaturze (uchwała SN z dnia 22 kwietnia 1968 r., III CZP 37/68, OSNCP 1969, nr 1, poz. 9) zgodnie przyjmuje się, że egzekucja w trybie art. 1049 k.p.c. obejmuje w zasadzie dwa stadia:

- 1) wezwanie dłużnika przez sąd do wykonania czynności w oznaczonym terminie;
- 2) umocowanie wierzyciela do wykonania czynności na koszt dłużnika i przyznanie wierzycielowi, gdy zażąda, potrzebnej na ten cel kwoty.

Przed wydaniem zaskarżonego postanowienia, Sąd Rejonowy w prawomocnym postanowieniu z dnia 20 09 2017r. wezwał dłużnika do wykonania obowiązku wynikającego z przedłożonego przez wierzyciela tytułu wykonawczego - w terminie 30 dni od dnia prawomocności tego postanowienia (nie zostało ono formalnie zaskarżone przez dłużnika; art. 1049 § 1 zd. 3 k.p.c.)

Tym samym pośrednio przesądził on o zasadności kwestionowanego w zażaleniu obowiązku usunięcia przez dłużnika znajdującej się w gruncie wierzyciela „infrastruktury wodociągowej”, wobec czego zagadnienie to nie podlega kontroli Sądu odwoławczego przy rozpoznaniu zażalenia skarżącego.

Bezspornym jest, że dłużnik pomimo upływu powyższego terminu nie wywiązał się z nałożonego na niego obowiązku i Sąd Rejonowy słusznie – w oparciu o przywołaną na wstępie regulację prawną – udzielił wierzycielowi umocowania do zastępczego zrealizowania tego obowiązku oraz przyznał mu sumę 15.000zł na pokrycie związanych z tym kosztów.

Prawodawca przyznając wierzycielowi – w art. 1049 § 1 zd. 2 k.p.c. – prawo do otrzymania od dłużnika „sumy potrzebnej do wykonania czynności” nie sprecyzował bliżej w jaki sposób ma ona być ustalana.

Wynika to jednak wprost z jej funkcji, jako źródła finansowania podjętych przez wierzyciela prac, wobec czego jej wysokość w chwili jej przyznania powinna być adekwatna do potencjalnych kosztów związanych z ich realizacją,

(ma ona gwarantować wierzycielowi możliwość ich sfinansowania) i nie może

w sposób oczywisty ich przewyższać (prowadziłoby to do nieuzasadnionego obciążenia dłużnika).

Nie może ona zatem być dowolna, lecz musi zostać w materiale konkretnej sprawy, co najmniej uprawdopodobniona, co z kolei niejednokrotnie wymaga wiedzy specjalnej i sporządzenia przez biegłego opinii (art. 278 k.p.c.).

Wierzyciel domagając się przyznania mu od dłużnika sumy 15.000zł wyjaśnił że ustalając ją zasięgał informacji dotyczących zarówno zakresu niezbędnych prac budowlanych związanych z realizacją obowiązku dłużnika jak też ich kosztów.

Równocześnie słusznie Sąd pierwszej instancji zauważył, że wskazana przez wierzyciela suma jest znacząco niższa od sumy podanej przez dłużnika w odpowiedzi na wniosek („Dłużnika szacuje, iż przeprowadzenie takich robót spowoduje koszty w wysokości 50.000zł”; k. 27 akt).

Dlatego jej wysokość została w materiale sprawy dostatecznie uprawdopodobniona i co za tym idzie nie zachodziła potrzeba jej ustalania przy pomocy opinii biegłego.

W połączeniu z powyższym czyni to zażalenie bezzasadnym w rozumieniu

art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zd 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. a to stosownie

do zawartej w nim regulacji prowadziło do jego oddalenia

Reasumując zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i dlatego zażalenie dłużnika jako bezzasadne oddalono na mocy regulacji art. 385 k.p.c. w związku

z art. 397 § 2 zd 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.